

1

НИТКА

Мені казали, що історію починають спочатку. Від початку. Але я кіт і нічого не знаю про спочатку і початок. У людей є купа правил, як все має бути в житті. Зроби це, зроби те! Якщо чесно, нудно. Напряжно. Не для мене. Тож зараз я просто починаю з чогось. Можливо, вийде спочатку. Або від початку.

Це були гарні часи, і тут йдеться про те, що вечори були теплими і яскравими, а на липах дзижчали бджоли. Одного такого вечора я хотів піти до Професора. Хто такий Професор, я розкажу пізніше. Тому що зараз це не має значення.

Тож я пішов Великим шляхом, який пролягав прямо через село. Проходячи повз озеро, де росте висока трава, я з'їв кількох коників. Що гарного в кониках? Вони ніколи не скаржаться, коли ви їх їсте. На відміну від птахів. Птахи завжди влаштовують величезну драму: «Не їж мене! Я мати! У мене десять пташенят у гнізді!» Вони насправді перебільшують. Але щоразу стою я, дурень з пташкою в пащі, і почуваюся якийсь час кепсько.

Я пройшов повз сільську церкву, повз старенький пташник, повз смердючі сцяки товстого Хайнца (ротвейлера), повз дві купи гною, на яких не було нічого доброго і також нічого напівдоброго, лише кавова гуща, яечна шкаралупа, картопляне лушпиння, яблучні шкірки. Ось вам, люди, натяк: купа гною, на якій валяються лише очистки, говорить про жадібність.

Я пройшов повз великий піщаний пагорб, де одразу починається ліс і за яким закінчується світ. Я чимчикував собі спокійнісінько у гарному настрої у вечірньому світлі і прослизнув під старий дерев'яний паркан, аж ось опинився в саду покинутого будинку. Його називають *покинутим будинком*, тому що якось люди з міста, які жили тут щоліта, перестали приїздити.

Усюди штори на зачинених вікнах, взимку навколо покинутого будинку віє вітер, а товстий Хайнц, дурний засранець, каже, що там всередині живе купа перевертнів.

І ось що! Я майже проминув покинутий будинок, як раптом побачив там чоловіка. Всередині покинутого будинку! Я так здивувався, що одразу ж кинувся за кущ, бо дуже злякався. Ось сидів я і думав: «От лайно, Френкі. І що ж ти тепер робитимеш?»

Хотілось негайно побігти назад і розповісти всім, кого знаю, про сенсацію. Але потім, звичайно, почалися б допити: і який же вигляд мав цей чоловік, Френкі? Як пах цей чоловік, Френкі? Що у цього чоловіка є поїсти, Френкі? Ти впевнений, що це не первертень, Френкі?

Якщо покинутий будинок раптом перестає бути покинутим, то виникає багато запитань і кожен хоче дізнатися подробиці. А якщо у тебе їх немає, ти тупий.

Тож я зробив те, що вчинив би в такій ситуації будь-який справжній кіт: я визирнув з-за куща.

Прислухався.

Придивився.

Прислухався.

Придивився.

Так тривало досить довго. Я скорочую, бо більше нічого не відбувалося.

Прислухався.

Придивився.

І так далі.

Тоді я підкрався ближче, тихо-тихо, зазирнув у велике вікно на відстані кількох котячих хвостів, збираючи деталі.

Деталь 1. Там дійсно був чоловік.

Деталь 2. Він стояв на стільці.

Деталь 3. Зі стелі звисала нитка.

Деталь 4. Нитку чоловік тримав на шії.

Деталь 5. Доповнення до деталі 4. Нитка була надзвичайно товстою.

Якщо чесно, я ніколи не бачив такої чудової нитки. Я люблю нитки, ви маєте це знати. Коли я жив зі старенькою пані Берковіц, ми гралися з ниткою майже щодня. До неї там ніколи не прив'язувалася людина, але іноді була миша, не справжня, а зроблена з вовни, навіть якщо люди думають, що ми, коти, вважаємо її справжньою. Але ми так не думаємо. Бо ми не дурні.

І коли я побачив цю неймовірно гарну нитку, я раптом подумав про стару пані Берковіц і про найкращий час у моєму житті, який тривав недовго, тому що одного дня стара пані Берковіц лежала в саду, а незабаром після цього прийшли двоє чоловіків, усі в білому, і занесли стару пані Берковіц у машину з мерехтливими вогниками на даху, і я більше її не бачив.

Від усіх цих спогадів у мене трохи защеміло в серці, і мені захотілося крикнути чоловікові: «Гей, ти там! Той, хто грається з ниткою! Надзвичайно чудова нитка! Можна мені пограти з тобою?»

Мені не дозволили.

Це було так: я зібрався з духом, застрибнув на підвіконня і зазирнув у вікно. Чоловік

стояв на стільці з ниткою на шії. Потім він побачив мене і здивовано глянув. Але не просто здивовано поглянув, а злобно. Він відкривав і закривав рот, як короп, щось говорив до мене, але я не розумів, бо він був за склом, а я перед ним. Логічно.

Я почав кліпати очима. Ось ще важлива інформація для вас, людей: коли кіт кліпає, це він ніби усміхається. Кліпання означає: все класно. У мене гарний настрій. А у вас? Тож я кліпав, як божевільний, перед віконним склом, але чоловік, схоже, був таким же тупим ідіотом, як і товстий Хайнц, і нічого не розумів.

Натомість він замахав руками в мій бік. Я підняв праву лапу, щоб показати: «Гей, все круто! Я тебе розумію. Коли граєшся з ниткою, все може вийти з-під контролю». А якщо чесно, розмахувати було страшно. Тож я обливав проміж ніг, щоб заспокоїтися, бо дуже нервував і не знав: «Що тепер, Френкі?»

І раптом все сталося дуже швидко. Чоловік відпустив нитку, зіскочив зі стільця, двері покинутого будинку відчинилися. Чоловік загорлав. Я зістрибнув з вікна. Чоловік схопив якусь річ і кинув у мене. Я побіг, але мої лапи були м'якими від страху. Як каша! Я побачив тінь, що наближалася. Щось пролетіло за мною і вдарилося мені в голову.

А потім я нічого більше не пам'ятаю.

Перше, що я знову почув — це вітер, який щось шепотів мені. Я намагався уважно прислухатися, але не розумів вітру. Я лежав на галявині перед покинутим будинком. Я був надзвичайно втомлений і не рухався. Я ледве розплющив очі. А вітер шепотів і шепотів, поки я не зрозумів, що це зовсім не вітер. Це був чоловік, який стояв переді мною, нахилившись, і розмовляв зі мною. Чоловік штовхнув мене ногою, наче я був дохлим пацюком чи щось таке. Він сказав: «Чи все зрозуміло?» Це було досить дурне питання, тому що мені, очевидно, не все було зрозуміло. І потім, я був такий втомлений, що знову заснув.

Наступного разу, коли я прокинувся, то спочатку не знав, де я. Я відчув нудоту і обережно озирнувся навколо, але лише ненадовго. Я побачив чудову нитку, що звисала зі стелі, і тоді все стало на свої місця. Я був у покинутому будинку *всередині!* Я лежав на канапі, якщо хочете знати точно, то піді мною був папір, можливо, стара газета або щось подібне. Я побачив чоловіка, який тепер сидів у кріслі навпроти. Він тримав біля вуха маленький телефон і схвильовано з кимось розмовляв. Не уявляю з ким. Але я можу точно сказати, про кого він говорив: про мене.

Чоловік сказав у слухавку: «У мене тут мертва кішка. Можете зайти? Так, кішка дійсно має вигляд дуже мертвої. Але я не ветеринар. Ось чому я телефоную. Ні, це не моя кішка! Слухайте, я не знаю, чия ця бісова кішка. Який вигляд має кішка? Чому це важливо? Вона має вигляд звичайної кішки! Смугаста сіра, трохи обідрана, в одному вусі бракує шматка. Ні, я не знаю, чому загинула кішка! Так, я знайшов кішку у себе в саду. Слухайте... Гаразд, моя адреса... Ні, кішка...»

— Аакккхїт! — сказав я.

Звичайно, це було нерозумно. Професор, з яким ви познайомитеся, часто говорить, що я маю поводитися в житті мудріше, інакше у мене буде купа проблем.

Але я був просто розлючений. Спочатку мене ледь не до смерті забили, а потім ця людина продовжує називати мене *кішкою*, хоча я насправді ідеальний кіт!

— Що? — сказав чоловік.

— Якхїт!

Моя людська мова була трохи... втомленою? І моя голова теж, через ту річ, що мене вдарила. Мені довелося довго повторювати слова, поки я зміг вимовити саме: «Я — кіт!»

Чоловік дивився на мене, наче я був чудовиськом.

Мій досвід: коли кіт щось говорить, люди реагують дуже дивно. Завжди! Тому я довго нічого не говорив. Востаннє — перед сільською крамницею. Жінка загубила щось зі своєї сумки, а я сказав жінці: «Привіт, мадам. Це ваші мішки для пирососа?»

Тоді жінка з криками втекла. Геть по сільській вулиці. Дурепа! Людська мова — це дуже просто. Перше слово, яке я сказав, було «сніг». А потім ще інші. У притулку для тварин багато тварин розмовляли людською, стара пані Берковіц розмовляла людською і її телевизор також розмовляв людською.

Раніше я розмовляв людською краще, ніж котячою. Сьогодні я знаю приблизно 10 мов. Що не так вже й багато. Професор знає 27 мов, навіть козячу, що навряд чи когось вдасться, окрім кіз. Логічно. Без мов ви як кішка загубитеся, і я скажу вам чому: біорізноманіття. Скрізь ви зустрічаєте інших тварин з іншими мовами, і не всіх з них можна з'їсти, розірвати навіл або заграти до смерті. Тоді ви маєте поговорити. Так воно і є. Це не моя ідея. Наприклад, я йду лісом, і там завжди сидить величезна сова. Вона цілими днями сидить на гілці й похмуро дивиться. Але коли я зустрічаю величезну сову, я дуже привітно кажу по-совиному:

— Привіт, сово. Ну як воно?